

A Sátán füstje az Úr házában

Stefano Maria Paci interjúja Don Gabriele Amorth ördögűző pappal

Huszonkilenc év telt el azóta, hogy a Montini-pápa Péter Pál ünnepén azt mondta: „A Sátán füstje bizonyos repedéseken át behatolt az Egyházból!” És ma? Hát igen, ez a füst olyan helyiségekbe is elterült, amiket megóvottnak hittünk!

Huszonkilenc év telt el 1972 június 29-e után. Szent Pál ünnepe volt, aki Krisztus evangéliumát elvitte a távoli Nyugatra. Azon a június 29-én, Róma védőszentjeinek napján, Péter utódja, aki Pál nevét vette fel, drámai figyelmeztetést hallatott. VI. Pál pápa Isten s az ember ősi ellenségéről beszélt, akinek Sátán a neve. Ő az Egyház ellensége.

Az Egyház falainak repedésein keresztül behatolt a Sátán füstje - hangzott a keserű, felrázó megállapítás, mely sokak számára, még a katolikus világban is, meglepő, sőt visszatetsző volt. És ma (2001-ben), huszonkilenc évvel később? Ki lehetett hajtani ezt a füstöt, vagy más helyiségeket is elborított? Ezt akartuk megtudni, s ki válaszolhatna inkább a kérdéseinkre, mint az, aki napról napra kapcsolatba kerül a Sátánnal és az ő művével. A híres exorcistával, Don Gabriele Amorth-tal készült ez a beszélgetés, aki megalapította az Exorcisták Nemzetközi Szövetségét.

A másik ok, ami miatt felkerestük őt, hogy május 15-én az Olasz Püspökkari Konferencia jóváhagyta az Exorcizmus új Rituáléját, s így az most az Istentiszteleti Kongregáció áldásával végre életbe léphetett. Új fegyver ez az ősi ellenség elleni harcban? S amennyiben ez még nem történt volna meg – elősegíti az Isten Egyházába behatolt füst elűzését? Azonban engedjük szóhoz jutni Don Amorth-ot, hogy ő mondja el, hogyan is néz ki ez az évezredek óta tartó s most fellángoló harc. Hogyan is néz ki ez a csata, melyet mindenekelőtt az Egyház bensejében kell megnyerni. Mi is van azzal a bizonyos füsttel, ami most már olyan helyiségekbe is behatolt, amelyeket védettnek véltünk.

Don Amorth, végre készen van az Exorcizmus Új Rituáléjának olasz fordítása.

Gabriele Amorth: Igen, készen van. A múlt évben még elutasította a jóváhagyását az Olasz Püspökkari Konferencia (CEI), mert sok fordítási hiba került bele. S mi, exorcisták, akiknek ezt végül is használnunk kell, felhasználtuk az alkalmat, hogy hangot adjunk annak, hogy a Rituálé sok pontjával nem értünk egyet. Azonban a latin

eredeti szöveg változatlan maradt. Az annyira várt rituálé végső soron torzó, egy hitetlen kígyó lett, mely bennünket exorcistákat még akadályozhat is a Sátán elleni harcban.

Ez komoly szemrehányás. Mire gondol?

Amorth: Csak két példát említek. Hajmeresztő példák. A 15. pont beszél a rontásról, egy olyan szenvedésről, melynek oka, létrehozója a Gonosz. S ami különböző módokon jöhet létre: varázsláson, elátkozáson, szemmel verésen, vudun, macumbán stb. keresztül. A Római Rituálé eligazítást adott, hogyan kell ezzel bánni. Az új rituálé ezzel szemben kategorikusan kijelenti, hogy ilyen esetekben tilos exorcizmust alkalmazni. Ez abszurdum. Hiszen a rontások okozzák a megszállottság és a Sátántól származó szenvedések nagy részét, legalább 90 %-át. Ez olyan, mintha az exorcistákat eltiltanák hivatásuk gyakorlásától. A 16. paragrafus pedig ünnepélyesen megtiltja exorcizmus végzését, amennyiben nem teljesen biztos a gonosz lelkek jelenléte. Hát ez a tudatlanság mesterműve, hiszen arról, hogy egy ember tényleg ördögtől megszállott, éppen az exorcizmus során lehet meggyőződni! Ráadásul nem mulasztották el a szerzők azt sem, hogy ellentétbe kerüljenek a Katolikus Egyház Katekizmusával is, mely egyértelműen kimondja, hogy exorcizmust kell alkalmazni a démonok kiűzésére és az ördögi befolyások megszüntetésére. S hogy ezt személyeken és tárgyakon is végbe kell vinni. Pedig az utóbbi esetben nem az ördög jelenlétéről, hanem befolyásáról van szó. Az új Rituálé állításai súlyosak és károsak, tudatlanságból és tapasztalatlanságból fakadnak.

Hát nem tapasztalt emberek írták?

Amorth: Egészen biztos, hogy nem. Az elmúlt tíz évben két bíborosokból álló bizottság dolgozott ezen a Rituálén, az egyik a Praenotandán dolgozott, azaz a bevezető megállapításokon, a másik az imák összeállításán. Biztosíthatom, hogy egyik bizottságban sem volt senki, aki valaha is részt vett volna exorcizmuson, vagy legalábbis valami elképzelése lenne arról, hogy mi az exorcizmus. Ez az ösbűne ennek a Rituálénak. Senki azok közül, aki dolgozott rajta, nem ismerte ki magát az exorcizmus területén.

Hogyan lehetséges ez?

Amorth: Tőlem kérdezi? A Vatikáni Zsinat idején minden bizottság mellett volt egy szakértői csoport, a püspökök segítségével. Ez szokás maradt a Zsinat után is, valahányszor a Rituálé részletein dolgoztak.

De nem ebben az esetben. Pedig ha van egy téma, melynél nélkülözhetetlen a szakértők bevonása, akkor ez az.

De hát hogyan történhetett ez?

Amorth: Soha nem kértek tőlünk, exorcistáktól tanácsot. Javaslatunkat a bizottság ellenérzéssel fogadta. Hát nem paradoxon ez? Akarja, hogy elmondjam?

Természetesen.

Amorth: Mialatt a II. Vatikáni Zsinat előírásainak megfelelően a Római Rituálé különböző részein dolgoztak, mi exorcisták arra vártunk, hogy a XII. fejezet is sorra kerüljön, ami az exorcizmusról szól. Azonban ezt nyilvánvalóan nem tekintették fontos témának, hiszen évek múltak anélkül, hogy bármi történt volna. Aztán váratlanul 1990 június 4-én megjelent az átmeneti rituálé, nagy meglepetésünkre, anélkül, hogy velünk konzultáltak volna, hiszen hosszú idő óta előkészítettük a Rituálé revízióját. Pl. azt szerettük volna az imák átdolgozásánál, hogy kerüljön bele az Istenanya segítségül hívása, ami teljesen hiányzott belőle. Ezen kívül úgy véltük, hogy ésszerű lenne több, kifejezetten az exorcizmusra alkalmas imának a bevétele. Azonban még alkalmat sem kaptunk arra, hogy előterjesszük a kérésünket. De nem hagytuk elbátortalanítani magunkat, hiszen ez a szöveg nekünk készült. Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa, Martinez Somalo bíboros, a püspöki konferenciákat a dokumentum bemutatásakor írásban arra kérte, hogy két éven belül tegyék meg észrevételeiket. Kérjék ki azoknak a papoknak a tanácsát ehhez, akik ezzel dolgoznak. Ezért munkához láttunk. A 18 legtöbb tapasztalattal rendelkező exorcistát hívtam össze, és alaposan foglalkoztunk a szöveggel. Az első rész, mely az exorcizmus evangéliumi alapjaival foglalkozik, tetszésre talált közöttünk, éppen így a biblikus-teológiai szemlélet, ennek itt volt a helye. Az 1614-es Rituáléhoz hasonlítva, melyet V. Pál állított össze, amikor nem volt szükség, hogy ezekre az elvekre hivatkozzon a Rituálé, ma ez elengedhetetlen.

De amikor a gyakorlati résszel kezdtünk el foglalkozni, mely a téma bizonyos ismeretét s ezen a területen való tapasztalatot kívánna meg, igen meglepett bennünket, hogy azt kellett látnunk, hogy a szerzőknek sejtelmük sincs minderről. Cikkelyről cikkelyre végigmentünk rajta, s észrevételeinket minden résztvevővel közöltük, az Istentiszteleti és

Szentségi Kongregációval, és a Hittani Kongregációval, a püspöki konferenciákkal. Egy másolatot a pápának is juttattunk.

Hogyan fogadták az észrevételeiket?

Amorth: Sehogy, semmi nem lett belőle. Mi a Lumen Gentium zsinati dokumentumhoz igazodtunk, mely az Egyházat Isten népének nevezi, a Lumen Gentium 28. pontja beszél arról, hogyan dolgozzanak együtt a papok a püspökkel, s a 27. pont világosan mondja még a laikusokról is, hogy lelkiismeretüknek megfelelően, állapotukból fakadó tudásuk alapján és mert fontos helyet töltenek be, lehetőségük, sőt kötelességük, véleményüket, amennyiben az az Egyház javára vonatkozik, közölni. Hát ez éppen ránk vonatkozott. Naiv módon azt hittük, hogy a II. Vatikáni Zsinat rendelkezései érvényre jutnak a római Kongregációkban is. De mi csak falba ütköztünk, elutasítást és lenézést tapasztaltunk. Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció a bíborosi bizottságnak írt egy levelet, melyben közölte, hogy ők a bíborosi bizottság egyetlen dialógusra alkalmas partnere, s nem a papok vagy exorcisták. Aztán még egyértelműbben hozzátették arra vonatkozólag, amit teljes alázattal próbáltunk, mint szakértők, segítségként nyújtani, hogy: Figyelembe kellene venni azt a jelenséget, hogy az exorcisták egy csoportja, az ún. démonológusok, akik nemzetközi szervezetbe tömörültek, kampányt kezdtek a Rituálé kikezdésére. Ez valóban igaztalan vád, soha semmiféle kampányt nem kezdtünk. Hiszen a Rituálé nekünk szól, s a Bizottságban nem volt senki, aki ezen a területen kompetens lett volna, tehát több mint logikus, hogy részt akartunk vállalni ebben a munkában.

Ez tehát azt jelenti, hogy az új Rituálé egyáltalán nem segíti önöket a Sátán elleni küzdelemben?

Amorth: Igen. Olyan fegyvert adtak a kezünkbe, ami nincs megtöltve. Kihúztak hatékony imákat, melyek a 12. század óta használatban voltak, s olyan új imákat alkottak, melyek teljesen hatástalanok. De szerencsénkre maradt számunkra egy kiskapu.

Miféle?

Amorth: Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció új prefektusa, Jorge Medina bíboros, a Rituálét egy megjegyzéssel (Notificatio) látta el. Ez kijelenti, hogy az exorcisták számára nem kötelező ezt a Rituálét használni, hanem a püspökükkel való megbeszélés alapján használhatják a régit is. Erre a püspöknek a Kongregációnál

jóváhagyást kell kérnie, amit így írta a bíboros: szívesen meg fogunk adni.

Figyelemreméltó megfogalmazás.

Amorth: Akarja tudni, miért? Ez ugyanis Ratzinger bíborosnak, a Hittani Kongregáció prefektusának és Medina bíborosnak a próbálkozásából született. A Rituáléhoz akartak csatolni még egy cikkelyt – a meglévő 38-hoz –, mely felhatalmazza az exorcistákat a régi Rituálé használatára. Ez kétségtelenül egy végső kísérlet volt annak a komoly hibának elkerülésére, melyet ez az új Rituálé tartalmaz. De a két bíboros fáradozása kudarcot szenvedett a többiek ellenállásán. Így Medina bíboros, aki felismerte, mi forog kockán, úgy határozott, hogy mindenesetre hozzáfűzi ezt a Notificatio-t, mint mentőhorgonyt.

Hogyan tekintenek az Egyházon belül az exorcistákra?

Amorth: Rosszul. A pap kollégákat, akik ezzel a nehéz témával foglalkoznak, bolondoknak tekintik, exaltáltaknak. Általában még a saját püspökeik is, akiktől a megbízatást kapták, csak nehezen viselik el őket.

Tud példát mondani erre az ellenséges magatartásra?

Amorth: Nemzetközi Kongresszusunk volt Rómában, s kértük, hogy fogadjon bennünket a pápa. Hogy megtakarítsuk számára a fáradságot, s ne fűzzünk még egy kihallgatást a meglévők sorához, egész egyszerűen azt kértük, hogy a szerdai nyilvános kihallgatáson vehessünk részt a Szent Péter téren. Még csak azt sem kértük, hogy említsenek meg minket az üdvözléskor. Tehát egészen egyszerű jelentkezési formulát állítottunk ki, ahogyan arra Msgr Paolo De Nicolo, aki a Pápai Háztartás prefektusa, minden bizonnyal még emlékezik. Azonban a kihallgatást megelőző napon, ugyanaz a Msgr Niccolo közölte velünk, bár látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát, s ez azt is jelentette, hogy ez nem saját döntése volt, hogy nem vehetünk részt a kihallgatáson. 150 exorcistát az öt kontinensről, olyan papokat, akiket püspökük a kánonjogi normák szerint nevezett ki erre a szolgálatra, imádságos papokat, akik jó hírűek és tudósok, tehát a klérus java, akik csak azt szerették volna, hogy részt vehessenek egy nyilvános pápai audiencián, kidobták. Msgr Niccolo még hozzáfűzte: Természetesen ígérem, hogy ennek a döntésnek indoklását levélben meg fogják kapni. Öt év telt el azóta, a levélre még mindig várunk.

Természetesen nem II. János Pál pápa utasított el minket. De a tény, hogy 151 papot nem engednek be egy Szent Péter téri nyilvános pápai audienciára, mutatja, hogy milyen akadályokat gördítenek még egyházon belül is az exorcisták útjába, hogyan tekintenek ránk sokan az Egyház tisztségviselői közül.

Ön naponta harcol az ördöggel. Mi volt a Sátán legnagyobb sikere?

Amorth: Az, hogy elhitette, hogy nincsen. S ez csaknem sikerült. Még az Egyházon belül is. A klérus és a püspökök nem hisznek többé az ördög létezésében, az exorcizmus erejében, nem tartják igaznak azt a mérhetetlen szenvedést, amit az ördög tud okozni, s nem hisznek abban az erőben sem, melyet Jézus ígért a démonok kiűzésére.

Évszázadok óta a latin Egyház szemben az orthodox egyházzal és néhány protestáns felekezettel csaknem feladta az exorcizmus tisztjét. Mivel nem végeznek exorcizmust, nincsenek, akik ezt tanulmányozzák, nincsenek, akik ilyen láttak volna, a klérus már nem is hisz benne. Vannak egész egyházmegyék, amelyek exorcizmus-ellenesek. Vannak egész nemzetek, ahol nincs egyetlen exorcista sem, mint pl. Németország, Ausztria, Svájc, Spanyolország, Portugália. Riasztó szükségállapot ez.

Franciaországot nem említette. Ott más a helyzet?

Amorth: Van egy könyv, amit a leghíresebb francia exorcista írt. A címe: Kik az exorcisták és mit tesznek? Ezt a a francia Püspöki Konferencia megbízásából írta, s a Piemme kiadó lefordíttatta olaszra. Az egész könyvben egyszer sincs megemlítve, hogy az exorcisták bizonyos esetekben exorcizmust végeznek. A szerző a francia TV-ben úgy nyilatkozott, hogy még soha nem vett részt exorcizmuson, s nem is fog. A körülbelül száz francia exorcista közül öt ha hiszi az ördög létét és végez exorcizmust, a többiek a segítséget kérőket mind pszichiáterhez küldik. S a püspökök ennek a Katolikus Egyháznak, melyből eltűnik az ördögben való hit, az első áldozatai. Mielőtt kijött ez az új Rituálé, a német püspöki kar levelet írt Ratzinger bíborosnak, hogy nincs szükség új Rituáléra, hiszen nem szükséges már exorcizmust végezni.

Az exorcisták kinevezése a püspök kötelessége?

Amorth: Igen. Amikor egy papot püspökké neveznek ki, a kánonjog ráruházza az exorcisták kinevezésének abszolút tekintélyét. A minimum tehát, amit egy püspöknek meg kellene kérdeznie ehhez, hogy az illető vett-e valaha részt exorcizmuson. S ennek a

kinevezésnek nagyon komoly döntésnek kellene lennie. Sajnos szinte sohasem így történik a dolog. Ha azonban a püspökhöz komoly kérés érkezik exorcizmusért természetesen amely nem pszichés problémából fakad, ha nem törődik vele, akkor halálos bűnt követ el. S felelős annak a személynek a kimondhatatlan szenvedéséért. Ez olyan szenvedés, mely gyakran éveken át, sőt egy életen át tarthat, s melyet el lehetne kerülni.

Azt mondja ezzel, hogy a Katolikus Egyház püspökeinek nagy része halálos bűnben él?

Amorth: Amikor még fiatal voltam, egy idős plébános arra tanított, hogy a hét szentség mellett van egy nyolcadik is, ez a tudatlanság, és hogy ez a nyolcadik menti meg a legtöbb embert. Hiszen a halálos bűnhöz szükséges a súlyos tárgy, de szükséges az is, hogy teljes tudatossággal és a szabad akarat együttműködésével jöjjön létre. A püspökök részéről a segítségnyújtás elmaradása súlyos dolog, azonban ezek a püspökök tudatlanok, tehát hiányzik a szabad akaratú és tudatos beleegyezés.

De ép marad-e akkor a katolikus hit, amennyiben nem hisznek a Sátán létezésében?

Amorth: Nem. Elmondok ehhez egy történetet. Amikor első alkalommal Don Pellegrino Ernettivel találkoztam, azzal a híres exorcistával, aki negyven évig dolgozott Velencében, azt mondtam neki: Ha beszélhetnék a pápával, elmondanám neki, milyen sok püspökkel találkoztam már, aki nem hisz a Sátán létében. A rákövetkező nap délutánján felkeresett Ernetti atya, és elmondta nekem, hogy reggel találkozott II. János Pál pápával, s azt mondta neki: Szentatya, Rómában van egy exorcista, aki azt szeretné megmondani önnek, hogy sok püspököt ismer, aki nem hiszi, hogy van ördög. Mire a pápa: „Aki nem hisz az ördög létében, az az Evangéliumban nem hisz”. Hát ez volt a pápa válasza, ezt akarom csak ismételni.

Ha helyesen értem önt, ez azt jelenti, hogy sok pap és püspök nem katolikus?

Amorth: Maradjunk csak annál, ami elhangzott, nem hisznek az Evangéliumok igazságában. Nem szeretném, ha eretnekséget híresztelne. Értsen meg jól: az az eretnek, akit egy ügyben figyelmeztetnek, de a hibájában kitart. Azonban az Egyház mai belső állapotában nincs senki, aki egy püspöknek szemére hányná, hogy nem

hisz az ördög létében, a megszállottság lehetőségében, vagy mert elmulaszt exorcistát kinevezni. Számos püspök és bíboros nevét tudnám felsorolni önnek, akik, mikor átvették egy egyházmegye vezetését, felkértek egy exorcistát, végezzen exorcizmust. De sok olyan püspököt is meg tudnék nevezni, akik minden további nélkül vállalnák, hogy nem hisznek ebben, mert ez tavalyi hó. Miért? Ez sajnos bizonyos bibliakutatók befolyása, s itt is tudnék neveket sorolni. Mi, akik naponta a bőrünkön érezzük az ellenség valóságát, tudjuk, hogy az ő keze benne volt többféle liturgikus reformban.

Például?

Amorth: A II. Vatikáni Zsinat azt kívánta, hogy bizonyos szövegeket átdolgozzanak. Azonban nem ezt tették, ehelyett teljesen újakat írtak. Anélkül, hogy gondoltak volna arra, hogy így csak sok mindent elrontanak kijavítás helyett. Sok rítust, mely kiállta az idő próbáját, e mánia alapján elvetettek, elrontottak, mintha az Egyház egészen a mai napig hazudott volna vagy csaló lett volna, s csak most érkezett volna el a zsenik, a szuper-teológusok és szuper-bibliakutatók, szuper liturgikusok kora, akik pontosan tudják, hogy mi a jó az Egyháznak. Hát ez hazugság. A Zsinat egész egyszerűen a szövegek átdolgozását akarta, s nem azok elvetését. Az exorcizmus rítusát csak korrigálni akarta és nem átírni. Hiszen olyan imák voltak benne, melyek 12 évszázad tapasztalatából születtek. Alaposan meg kellett volna fontolni, mielőtt ilyen ősi, hatékony imákat kitörölnek belőle. De nem fontolták meg. Mi, azok az exorcisták, akik az új átmeneti Rituálé imáit kipróbáltuk, egyöntetűleg megállapítottuk, hogy azok teljesen hatástalanok. Ráadásul az új Rituálé a gyermekkereszttség rítusát is elrontotta. Teljesen újat szerkesztett és a megkeresztelendő feletti exorcizmust teljesen felszámolta. Pedig ezt az Egyház mindig igen fontosnak tartotta, s a keresztelendőket exorcizmusának nevezte. VI. Pál pápa kifejezetten tiltakozott ez ellen. Az új Áldások Könyve, rituáléja is ezt tükrözi. Átolvastam sorról sorra. Minden utalást, hogy az Úr megvéd az ördögtől, s hogy az angyaloknak parancsolt, hogy oltalmazzanak az ördögi támadástól, eltávolítottak. Kihagyták a házak és iskolák megáldásának a szövegeit. Pedig fontos ezeknek megáldása, s oltalmazása, azonban ma nincs oltalom a Sátán ellen. Nincs eszköz, nincs ima. Jézus a Miatyánkban egy szabadító imára is tanított: Szabadíts meg a gonosztól – a Sátántól. Olaszra ezt tévesen fordították: Szabadíts meg a gonosztságtól. Általánosságban beszél

tehát egy rosszról, melynek nem ismeri a forrását, pedig az a rossz, amellyel harcolni tanított bennünket az Úr Jézus Krisztus, konkrét személy, a Sátán.

Mit mond Ön, aki szinte szemtanú, terjed ma a sátánizmus?

Amorth: Igen, egyre inkább. Amikor csökken a hit, teret ad a babonának. Bibliai nyelven ezt úgy mondanám, hogy az ember elfordult az Istentől és odafordult a bálványistenekhez, modern nyelven pedig: aki elhagyja Istent, az megadja magát az okkultizmusnak. Az egykor katolikus Európából félelmetes méretekben tűnik el a hit, s ennek a következménye, hogy a varázslók, kártyavetők, sátánista szekták virágkorát éljük. A sátánkultuszt olyanok, mint Marilyn Manson, a sátánista rockon keresztül terjesztik. De a gyermekeket sem kímélik, az olyan folyóiratok, mint a Comic-füzetek varázslásra és sátánizmusra tanítják őket.

Nagy közkedveltségnek örvendenek a spiritiszta szeánszok, amelyeken halottakat idéznek. Ma már tartanak ilyeneket telefonon, TV-n, rádión keresztül, jellemző módja ennek az automata írás. Már médiumra sincs szükség, az ember maga válhat médiummá ez érvényes a spiritiszta szeánszokra is. A tanulók 37%-a legalább egyszer részt vett asztaltáncoltatáson, s mi más ez, mint spiritiszta szeánsz? Az egyik iskolában, ahová előadni hívtak, mondták a diákok, hogy hittanórán is csinálták a hittan tanárnő szeme előtt, s az nem talált rajta kivetni valót.

De hát működik ez?

Amorth: Nincs különbség fekete és fehér mágia között. Amennyiben a mágia működik, az mindig az ördög műve. Az okkultizmus minden formája, valamint ez a nagy új érdeklődés a keleti ezoterikus vallások iránt nyitás az ördög felé. S őt nem kell sokáig hívogatni.

A meggyilkolt Chiavenna-i testvérpár (Novi Ligure) esetében rögtön mondtam, hogy itt a Sátán konkrét beavatkozásáról van szó, ezek a fiatalok minden bizonnyal sátánisták voltak. S a rendőrség közleményében benne van, hogy mindegyiküknél sátánista könyveket találtak, mindketten sátánimádók voltak.

Hogyan vezethet ennyire félre valakit a Sátán?

Amorth: Egyhangú módszerrel. Elhiteti, hogy nincs pokol, nincs bűn, csak egy tapasztalatról van szó, melyet okvetlenül át kell élni. A

siker, a hatalom és az érzékiség a három legnagyobb szenvedély, melyre a Sátán épít.

Hány esettel került kapcsolatba?

Amorth: Az első száz után abbahagytam a számolást.

Hogyan! Hiszen az rettenetesen sok. Könyvében azt írja, hogy a megszállottság nem gyakori.

Amorth: Valóban. Vannak exorcisták, akik csak diabolikus zaklatással találkoznak. Azonban én örökölttem egy neves exorcista, P. Candido eseteit, melyeket ő még nem oldott meg. Azonkívül más exorcisták is hozzám küldik a legmakacsabb eseteket.

Mi volt az eddigi legnehezebb eset?

Amorth: Ezzel még mindig dolgozom. Több mint két éve már. Arról a leányról van szó, akit októberben a Pápa is megáldott a Vatikánban ez nem volt valódi exorcizmus, mint ahogy pár újság állította. Napi 24 órán keresztül gyötrődik, félelmetesen szenved. Az orvosok és pszichiáterek tanácsstalanok. Teljesen magánál van egyébként és rendkívül intelligens. Valóban szomorú eset.

Hogyan kerül valaki a Sátán hálójába?

Amorth: Sokféle oka lehet, ami miatt valaki az ördög által okozott rendkívüli szenvedés áldozatává válik. Van, amikor az illető javát szolgálja, ismerünk ilyen eseteket a szentek életéből, de előfordulhat a bűnben való makacs megmaradás miatt is, vagy átok miatt, továbbá ha valaki odaigérte magát a Sátánnak vagy okkultizmussal foglalkozott.

Milyen jelenségeket lehet megfigyelni egy exorcizmus alatt?

Amorth: Emlékszem egy írástudatlan parasztra, aki az exorcizmus alatt folyékonyan angolul beszélt, úgyhogy tolmácsra volt szükségem. Vannak, akik emberfeletti erőre tesznek szert, mások a padló felett lebegnek, vagy olyanok, akiket erőszakkal sem lehet a széken megtartani. Azonban az ördög jelenlétéről csak bizonyos feltételek esetén beszélnek.

Önnek soha nem ártott a sátán?

Amorth: Amikor Poletti bíboros felkért, hogy legyek exorcista, magamat az Istenanya oltalmába ajánlottam, kértem, hogy rejtessen el a köpenyébe. A Sátán gyakran fenyegetett, azonban nem ártott.

Don Amorth, a sátánizmus egyre inkább terjed. Az új rítus megnehezíti az exorcizmust. Nem engedték meg, hogy az exorcisták részt vegyenek a pápai audiencián a Szent Péter téren. Mi történik itt?

Amorth: A Sátán füstje mindenhová behatolt. Talán azért nem voltunk kíváncsiak a pápai kihallgatáson, mert attól féltek, hogy ennyi exorcista együtt el tudná űzni az ördögök légióját, akik behatoltak a Vatikánba.

Tréfál?

Amorth: Lehet, hogy így hangzik, de nem tréfa. Nem kételkedem abban, hogy a Sátán éppen az Egyház vezetőit célozta meg leginkább, mint ahogyan a politikai és gazdasági élet vezetőit is.

Azt akarja ezzel mondani, hogy a háborús taktikához hasonlóan a Sátán azt akarja, hogy az ellenfél tábornokai álljanak át a seregébe?

Amorth: Hát ez egy hasznos stratégia. Mindig újra bevetik. Mindenekelőtt akkor, ha az ellenfél gyengén tud védekezni. S ez alól a Sátán sem kivétel. De hála Istennek, itt van még a Szentlélek, aki oltalmazza az Egyházat: A pokol kapui nem vesznek erőt rajta. A bukások, az árulások ellenére sem. Ez nem kell, hogy meglepjen. Az első áruló egy apostol volt, aki igen közel állt Jézushoz: Iskarióti Judás. De az Egyház megy tovább a maga útján. Megoltalmazza a Szentlélek, s ezért a Sátán törekvései csak rész-sikereket szereznek a számára. A Sátán minden bizonnyal meg tud nyerni egy-egy csatát, fontosakat is, de sohasem a háborút.

(A 30 Tage 2001. júniusi számában közölt német szövegből fordította: Sztrilich
Ágnes SSS)

(Tengernek Csillaga, XIX/1.)